

Nr 53

Av herrar **Norling** och **Öhman**, om ändrad lydelse av 11 och 12 §§ lagen om yrkesskadeförsäkring.

När riksdagen 1953 beslöt antaga lagen om allmän sjukförsäkring och 1954 lagen om yrkesskadeförsäkring, så innebar detta ett framsteg på det socialpolitiska området. Samordningen av de båda försäkringarna innebar många praktiska fördelar, men den innebar också avsevärda försämringar, som de yrkesskadade fick vidkännas, jämfört med tidigare försäkringskydd. Från kommunistiskt håll begärdes också i motioner sådana ändringar, att försämringarna för de yrkesskadade skulle förhindras.

Karenstidens förlängning vid inträffad yrkesskada är en ur alla synpunkter avsevärd försämring, där den yrkesskadade nu erhåller sämre skydd än enligt bestämmelserna i förutvarande lag om olycksfall. Tidigare gällde att, om olycksfallet medfört sjukdom som varat mer än två dagar efter dagen för olycksfallet, sjukpenning utbetalades från och med dagen efter olycksfallsdagen så länge sjukdomen förorsakade förlust av arbetsförmågan och densamma var nedsatt till minst en fjärdedel.

Enligt nu gällande bestämmelser erhålles sjukpenning först sedan tre dagar förflutit efter det olycksfallet inträffat. Om tidigare en arbetare skadades en måndag och sjukdomen varade mer än två dagar, erhöll han sjukpenning fr. o. m. tisdagen. Men nu gällande regler erhåller i det antagna fallet den skadade sjukpenning först från torsdagen. Till de lidanden, som olycksfall ofta innebär, kommer dessutom en halv veckas inkomstbortfall.

Vi anser, att vad som säges i yrkesskadeförsäkringslagens § 8, att yrkesskada »anses ha inträffat den dag som skadan yppades», också bör vara bestämmande för sjukpenningens utbetalning och att ändring häri bör göras i yrkesskadeförsäkringslagens 11 §. Merkostnaden härför lägges på yrkesskadeförsäkringen.

Beträffande bestämmelserna om läkarvård och resekostnader till och från läkare och sjukhus utgör dessa i nuvarande regler en icke oväsentlig försämring för yrkesskadade i jämförelse med förutvarande olycksfallslag. Enligt olycksfallslagen fick en skadad vid olycksfall fri läkarvård, fri medicin, fri poliklinikvård samt fria resor. De försämringar som samordningen medfört är, att den skadade nu själv får ersätta läkarvården med en fjärdedel av kostnaden enligt av Kungl. Maj:t bestämd taxa. I realiteten torde emellertid de kostnader, som den skadade själv får ersätta, ligga högre, då läkararvodena i regel utgår med högre belopp än den av Kungl. Maj:t fastställda taxan.

Beträffande resekostnaderna så får i många fall dessa helt betalas av den

skadade själv. Som exempel kan nämnas att, om en olycka inträffar på arbetsplatsen och ambulans eller bil rekvireras för transport till sjukhus, men det sedan vid läkarundersökning visar sig, att skadan inte är av den art att intagning på sjukhus är nödvändig, den skadade själv får ersätta hela resekostnaden.

Det kan inte vara rimligt, att vid inträffat olycksfall allt ansvar överflyttas från arbetsgivaren till den skadade. I många fall kan skadan ha inträffat på grund av bristande skyddsåtgärder från arbetsgivarens sida.

En återgång till bestämmelsen, att försäkringen helt skall svara för såväl läkarvård och resekostnader som övrig vård, som blir behövlig i anledning av olycksfall, är därför motiverad.

Under hänvisning till vad som således framförts hemställer vi,
att riksdagen måtte besluta göra följande ändringar och tillägg i lagen om yrkesskadeförsäkring:

§ 11.

Drabbas någon, som är försäkrad enligt lagen om allmän sjukförsäkring, av yrkesskada, äger han för tid till och med nittionde dagen efter den då skadan inträffade, dock längst till den dag skadan medför rätt till livränta eller till och med den dag rätten till sjukpenning upphör enligt 29 § nämnda lag (samordningstid), rätt att erhålla sjukhjälp från allmän sjuk-kassa dagen efter den dag skadan inträffade, om sjukdomen varar mer än två dagar efter sistnämnda dag.

Är skadad, — — — från sjukpenningförsäkring.

Är den, som — — — obligatoriska sjukförsäkringen.

Medför skada — — — den skadade.

§ 12.

Föranleder yrkesskada behov av läkar-, tandläkar- och sjukhusvård eller av läkemedel, skall erforderliga kostnader härför ävensom nödiga utgifter för resor under samordningstiden ersättas av allmän sjuk-kassa och för tiden därefter av försäkringsinrättningen. Med läkarvård likställas sjukgymnastik eller eljest behandling av bad, massage, elektricitet eller hetluft eller annan därmed jämförlig behandling, som meddelas efter läkares föreskrift. Kan läkarvård ej anskaffas utan oskäligen omgång eller kostnad, må ersättning i stället lämnas för annan lämplig vård. Ersättning skall — — — av Konungen.

Stockholm den 19 januari 1956

Anton Norling

Gunnar Öhman